

mokratiske Mindretal, sagde, at han havde gjort den Erfaring i Udvalget, at ingen Traktater med Udlandet lagde noget som helst Pres paa os i Retning af, hvorledes vi skulde indrette vort Forsvar, vi kunde holde et Militærvæsen, og vi kunde lade være at holde et Militærvæsen, alt efter som det passede os selv bedst. Jeg forstaar ikke, at det ærede Medlem har gjort en saadan Erfaring, thi vi have netop Traktater med Udlandet, hvorved vi forpligtes til at holde et Militærvæsen. Vi behøve ikke at gaa til de gamle Traktater, men vi have her foreliggende for os Beretningen om Konferencerne i Haag, hvor der er indgaaet Overenskomster, som Danmark har tiltraadt, og hvorved Danmark forpligter sig paa forskellig Maade, og disse Forpligtelser medføre upaatvivlelig, at vi ere nødte til at holde en Militærmagt. Det ere ogsaa alle enige om i denne Sal med Undtagelse netop af det socialdemokratiske Parti. Ogsaa det radikale Parti er enig med os i den Betragtning, at Overenskomsterne i Haag forpligte os til at holde en Militærstyrke. Jeg skal ikke læse disse Paragraffer op, thi jeg gaar ud fra, at ærede Medlemmer have læst dem mere end en Gang. Men naar det hedder i Konventionerne, altsaa disse Overenskomster, som vi have tiltraadt, at vi ere forpligtede til at straffe Neutralitetskrænkelser, foregaaede paa vort Territorium, naar det hedder, at vi ikke maa tillade dette og ikke tillade hint, saa er det klart, at vi skulle have en Magt parat til at opfylde de Forpligtelser, vi derved ere indgaaede paa. Jeg forstaar derfor ikke, hvorledes det ærede Medlem kan sige, at der ingen Traktater er, der lægge nogen Forpligtelser paa os med Hensyn til vor Militærmagt.

Dernæst udtalte det ærede Medlem, at han var overbevist om eller bestemt troede, at det ikke kom til Krig mellem England og Tyskland. Ja, det er jo kun en ren Paastand. Jeg vil haabe, at det ikke kommer til Krig, og det ville vi alle, men Udsigterne ere ingenlunde lyse for dette Haab, og jeg er bange, det meget let kan gaa det ærede Medlem med hans Tro, som det gik en Soldat i 1864, om hvem der fortælles i en af vore Beretninger fra, — jeg tror, det er fra en Bataillon i Viborg. Han var Politiker — Bataillonens laa i Altona —, og han læste stadig Aviserne for sine Kammerater, og alle hans Betragtninger over de Noter, der blev vekslede mellem den danske Regering og andre Magter, endte stadig med: „Ja, men det

bliver nu ikke til Krig“. Han fortsatte stadig som den politiske Mand ved Kompagniet, og da han en Dag i et Blokhuis paa Dybbøl havde en Stump Avis med og udbredte sig over, hvad han læste, sagde en af hans Kammerater til ham: „Tror du nu, det bliver til Krig?“, og da gik Kuglerne rask omkring dem. Saadan gik det for hin Spaamand, og det ærede Medlem kan let blive en Spaamand af samme Art.

Spaadomme af denne Slags kunne vi ikke inklade os paa. Vi maa gaa ud fra, at det værste kan indtræffe, at Krigen kan komme til at rase omkring os. Saa træde vore Neutralitetsforpligtelser ud i Livet, og saa maa vi have den Styrke, som skal til for at opfylde vore Forpligtelser. Det, at vi skulle gøre vor Pligt, er det væsentlige for os nu, og det er ogsaa Grunden til, at Flertallet gaar med til en saa betydelig Forhøjelse, som her er Tale om, af baade de aarlige Udgifter og Udgifterne en Gang for alle. Men vi ønske at indrette vort Forsvarsvæsen saaledes, at Landet bliver i Stand til at opfylde de Forpligtelser, som vi upaatvivlelig have.

Det ærede Medlem stiller Forslag om national Afrustning. Jeg havde tænkt at sige noget derom, men det skal jeg undlade, efter at der er talt derimod dels af det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds (Chr. Reventlow), dels af den højtærede Konseilspræsident, der have anført de Betragtninger, som bør anføres ved et saadant Skridt. Det er min Overbevisning — og jeg har sagt det allerede for flere Aar siden i denne Sal —, at den eneste praktiske Vej til en Indskrænkning af Rustningerne er at følge med alle de Arbejder, der foretages Landene imellem i den Retning. Selvstændigt at gaa til Afrustning er et alt for farligt Eksperiment at foretage.

Saa sagde det ærede Medlem, at han troede ikke paa, at vi kunde blive idømte Erstatningssummer. Jo, det ærede Medlem kan være ganske overbevist om, at hvis vi ikke gøre, hvad vi kunne for at opfylde vore Forpligtelser, kunne vi blive idømte Erstatningssummer, det er der ingen Tvivl om. Der er i Betænkningen anført et Eksempel, nemlig Alabamasagen, hvor England havde undladt at opfylde sine Forpligtelser og derfor blev dømt. Det samme kan ske med os, og det kan blive en Dom, som bliver os meget dyr. Og vi kunne ikke sidde den overhørig, det have vi lige saa lidt Magt til som til at føre Kamp mod Stormagterne omkring os.

Det ærede Medlem talte dernæst om